

Ja som chlieb života

Jn 6,60.66. – „*Vtedy mnohí z jeho učeníkov, ktorí to počuli, povedali: Tvrďa je táto reč, kto ju môže počúvať?... Odvtedy mnohí z jeho učeníkov odišli a nechodili viac s ním.*“

V Biblii sú texty, ktoré treba chápať doslovne (väčšia časť Písma), sú texty, ktoré treba brať symbolicky (knihy Daniel, Zjavenie Jána – symboly sú vysvetlené v iných častiach Biblie), sú podobenstvá, ktoré na známych skutočnostiach zo života (z prírody) vysvetľujú pre nás ťažko pochopiteľné skutočnosti napr. Božie kráľovstvo, posledný súd.

Židom bola známa aj obrazná reč, ktorú bežne požívali v určitých situáciách (u nás sa napr. používa výraz: tečie mu do topánok, má kamenné srdce, a pod.)

Jn. 6,60.66. – „*Vtedy mnohí z jeho učeníkov, ktorí to počuli, povedali: Tvrďa je táto reč, kto ju môže počúvať?... Odvtedy mnohí z jeho učeníkov odišli a nechodili viac s ním.*“

Čo bolo také náročné na pochopenie, že sa „mnohí“ učenici odrazu rozhodli odísť od Ježiša, o čom to Ježiš hovoril, že sa títo učenici pohoršili hoci videli ako urobil množstvo zázrakov?

Stručný popis situácie, ktorá predchádzala spomínanému výroku učeníkov: Ježiš sa nachádzal pri Galilejskom jazere, keď za ním prichádza veľký zástup ľudí. Tu ich uzdravoval, vyučoval a nakoniec nasýtil (5000 zástup). Na druhý deň prichádza so svojimi učeníkmi do Kafarnaum do synagógy a tu prichádzajú za ním aj tí, ktorí boli deň predtým nasýtení zázračným rozmnožením piatich chlebov a dvoch rybičiek.

Ježiš to využije, aby im niečo povedal. Nadviaže na predchádzajúci zázrak rozmnoženia 5-tich chlebov a povie im niečo dôležité o chlebe života. Ježiš má vyvážený prístup k ľuďom - urobí zázrak, naplní telesné potreby ľudí a potom má kázanie s duchovným ponaučením do života.

Zázrak nie je cieľom sám o sebe. Je prostriedkom na pochopenie hlbšej pravdy (podobne ako podobenstvo).

Ježiš však prekukne prichádzajúcim hneď na začiatku, keď im povie, že ho nehľadajú preto, že videli znamenia, ale preto, že sa nasýtili chlebom, čiže nemajú až taký záujem o duchovný chlieb.

To, že prišli kvôli zázraku, teda kvôli telesnému chlebu, nie je to až také zlé Aj my sme tu preto, že Boh v našom živote urobil niečo hmatateľné.

No problém je, ak s tým nič neurobíme. **Ak je vrcholom nášho kresťanstva to, že Boh bude vždy napĺňať naše materiálne potreby, tak to nie je dobré.**

Výklad:

Ježiš vie, že ľudia majú telesné potreby, ale ukáže, že duchovné potreby sú aspoň tak dôležité. Viac ako telesnú potravu potrebujeme chlieb života. Ježiš zdôrazňuje, aby nehľadali pomínutelný pokrm, ale živý chlieb, ktorý dáva nebeský Otec a zároveň povie „JA SOM ten chlieb života...“ (v.35) V ev. Jána. 6. kap. je 7x uvedené, že Ježiš zostúpil z neba (v. 33-35, 38, 41, 42, 50, 51, 58). Ježiš sa všemožne snaží upriamiť ich pozornosť z manny – telesného chleba na „chlieb života“ (manna sýtila telesné potreby ich otcov). Ježiš sýti duchovný hlad. Manna bola pre jeden národ, Ježiš je pre každého. Manna padala 40 rokov, Ježiš je tu stále. Ježiš je viac než manna. Keď Boh dal mannu, dal svojmu ľudu dar. Keď dal Ježiša, dal seba. Manna ho nič nestála, dať Ježiša, ho stálo všetko. Manna bola predobrazom na skutočný chlieb, na Ježiša Krista. **Skutočný nebeský chlieb je v osobe, nie v materiáli.** Tak ako hriech nie je materiálnej povahy (je to spôsob myslenia), ani riešenie hriechu nie je materiálne, je v osobe Ježiša Krista.

To, že Ježiš povedal „Zostúpil som z neba“ sa nepáčilo jeho poslucháčom (v. 41), ktorí ho poznajú ako syna tesára Jozefa, a ktorí poznajú aj jeho matku (v.42). Nasýtením zástupu a výrokom „JA SOM ten chlieb života“ Ježiš jasne ukázal, že je Boh. Ľudia však hovoria: Ale my vieme, odkiaľ je, poznáme jeho otca; (Ježiš bol adoptovaným Jozefovým synom, vyrástol v Nazarete.) a keďže vieme, odkiaľ je, nemôže byť pravda, že zostúpil z neba. V mene svojej pravdy odmietajú väčšiu pravdu.

V živote treba byť len natoľko presvedčený, aby bol človek ešte presvedčiteľný.

Ľuďom sa nepáčil Ježišov výrok o tom, že zostúpil z neba a tak reptajú.

Reptanie je známe už z pobytu na púšti (2 Moj 15,24; 17,3; 4 Moj 14,2).

Reptať znamená hovoriť, že som múdrejší ako ten druhý. Znamená to hovoriť Bohu, že viem toho viac, než on, že poznám lepšie riešenie. Je to ako keď ovca hovorí pastierovi, kam má ísť...

Ježiš ďalej dopĺňa vyjadrenie „JA SOM ten chlieb života“ slovami „Ja ho vzkriesim v posledný deň“ (v. 39) a opäť tento výrok niekoľko krát opakuje (vv. 39, 40, 44, 54). Vzťah s Bohom nám nemôže vziať ani smrť. Najväčšou tragédiou života nie je zomrieť, ani zomrieť mladý, ale zomrieť bez

správneho vzťahu s Ježišom, lebo potom nám nepomôže ani Pán Boh. Boh má na smrť riešenie. Pre neho vzkriesenie nie je problémom.

V závere kázania to graduje: vo v. 54 k predchádzajúcemu vyjadreniu o večnom živote pridáva ešte podmienku ako „získať“ večný život t.j. „jesť telo a piť krv“ Ježiša Krista.

Vo v. 51 Ježiš hovorí, že chlebom, ktorý dáva, je jeho telo, a v ďalších veršoch to rozširuje aj na pitie jeho krvi (v. 51,53,54,55,56,57). Opakuje to 6x a ľudia sa začínajú hádať: Ako nám tento môže dať jesť svoje telo? Hádajú sa, lebo poznajú zákaz jedenia ľudského mäsa a krvi (Gen 9,4; Lev 3,17; 19,26).

Ľudia sa hádajú, lebo si duchovnú pravdu vysvetľujú doslovne a telesne.

Podobná situácia je uvedená v Jánovom evanjeliu niekoľkokrát (Jn 2,19-21-zbúrajte tento chrám a ja ho za 3 dni postavím; Jn 3- Nikodém: Ako sa môže narodiť človek, keď je starý?; Jn 4,11-Samaritánka pri studni: Pane, ani vedro nemáš a studňa je hlboká; odkiaľ teda vezmeš tú živú vodu).

Čo myslí Ježiš pod pojmom tela a krvi, ktorú máme prijímať? Čo je jeho telo a krv? Ježiš používa obraznú reč, aby vysvetlil duchovnú pravdu. Ježiš sa prirovnáva k chlebu, ktorým je Božie slovo, ktoré sa v duchovnom chápaní musí stať súčasťou celej našej bytosti - dáva nám múdrosť, motiváciu, silu konať to, čo je správne. Ježiš tu ponúka sám seba ako duchovný chlieb z neba, ktorý dokonale nasycuje a dáva večný život (v. 47). Obrazná reč, ktorú tu Kristus použil, bola Židom známa, veď ešte Mojžiš povedal: „*Nie samým chlebom žije človek, ale všetkým, čo vychádza z úst Hospodinových*“ (5 M 8,3) Ľudia to však odmietajú, hoci rozumejú, čo Ježiš hovorí. Inými slovami Ježiš hovorí: „Ak mňa prijmete, stotožníte sa so mnou“, ale ľudia chcú ísť svojou vlastnou cestou a preto neprijímajú túto ponuku.

Prorok Jeremiáš napísal: „*Keď sa vyskytli tvoje slová, zjedol som ich. Tvoje slová boli mi radosťou a útechou môjmu srdcu*“ (Jer 15,16). Rabíni sami mali príslovie, že jedenie chleba v duchovnom zmysle znamená skúmanie zákona a konanie dobrých skutkov.

E.G. Whitová –Túžba vekov (267-268) píše obdobné vysvetlenie - Rabíni teraz nahnevane volali: „*Ako nám tento môže dať jesť svoje telo*“ (Ján 6,52). Jeho slová chápali doslovne ako svojho času Nikodém, keď sa spýtal: „*Ako sa môže človek narodiť, keď je už starý?*“ (Ján 3,4). Do istej miery chápali význam Ježišových slov, nechceli to však priznať. Prekrúcaním toho, čo povedal, hodlali medzi ľuďom vyvolať proti nemu predsudky. Neveriaci Židia nechceli Spasiteľovým slovám okrem

doslovného znenia priznať nijaký iný význam. Obradný zákon im zakazoval jesť krv, a preto obvinili Krista z rúhavých rečí.

Je jasné, že Ježiš nehovoril o kanibalizme. Ľudia to však nechápu, lebo nechcú. A ak ľudia nechcú, je už len krôčik k tomu, že odmietnu. Ježiš je cesta, ale ľudia odmietajú po nej kráčať.

Príklady z Písma:

Mohli ľudia vedieť, o čom Ježiš hovorí, existoval aj iný starozákonný text, okrem 5 M 8,3.? **Ez. 3,1-3.** – „*Riekol mi: Človeče, zjedz všetko, čo vidíš! Zjedz tento zvitok a chod! Hovor domu Izraela! Nato som otvoril ústa a on mi dal zjesť ten zvitok a riekol mi: Človeče, nakrm si telo a naplň si vnútro týmto zvitkom, ktorý ti dávam. Keď som ho zjedol, bol v mojich ústach sladký ako med.*“

V novej zmluve nájdeme podobné vyjadrenie: **Zj. 10,8-10** – „*...Chod, vezmi otvorenú knižku z ruky anjela, ktorý stojí na mori a na zemi! Nato som odišiel k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižočku! Odpovedal mi: Vezmi a zjedz ju, vnútro ti naplní horkosťou, ale v ústach ti bude sladká ako med. Ja som vzal anjelovi knižočku z ruky, a keď som ju jedol, zhorklo mi vnútro.*“

Čo pohoršilo učeníkov, že sa rozhodli odísť od Ježiša? Čo bolo tým „tvrdým pokrmom“? Bola to výzva jesť telo a piť krv Ježiša, alebo to bol iný dôvod? Keď ľudia odchádzajú, hovoria: „Tvrdá je táto reč.“ Ľudia vedia, o čom Ježiš hovorí. Jeho učenie nie je ťažké pochopiť. Ťažké je prijať ho potom, keď ho pochopíme.

Títo ľudia sú učeníci, ale odmietnu chodiť s Ježišom. Tvrdia síce, že sa chcú učiť, ale odmietajú sa učiť. Ľudia odchádzajú od Boha, lebo sa nezachoval tak, ako si to predstavovali. Nechcú prijať to, čo im priniesol.

Vo v. 67 sa Ježiš pýta dvanástich, či aj oni chcú odísť? Peter hovorí: Poznali sme, že si Syn Boží. Aj učeníci trochu reptali proti Ježišovi, lebo odmieta robiť to, čo chcú, no rozhodnú sa aj napriek tomu zostať pri ňom, pretože nemajú kam ísť.

Som Ježišovým učeníkom len keď svieti slnko, alebo aj keď prší?

Rozumieme tejto vete? Som na Ježišovej strane len keď sa mi dobre darí, alebo aj keď niečo nejde tak, ako by som si to predstavoval?

V našom živote sú chvíle, keď sme Ježišom nadšení, ale sú aj situácie, keď nám veľa nechýba k tomu, aby sme povedali: Odchádzam! Nie je tragédiou, keď si človek uvedomí, že nemá kam ísť. Je dobré sa radovať z toho, aký je

Boh. Keď budú situácie, v ktorých zistíte, že nemáte kam ísť, je to dobré, lebo potom doceníte to, aký je Boh a čo pre vás znamená.

Záver:

Náš Spasiteľ je chlieb života. Jest' chlieb, ktorý zostúpil z neba, znamená zaujímať sa o Kristovu lásku a prijímať ju do svojho srdca. Podobne ako fyzická stránka nášho života, ani naša duchovná bytosť nie je sebestačná. Chlieb, ktorý prijme a strávime, posilní naše telo. Tak isto je to aj v duchovnej oblasti – úzke spoločenstvo s Ježišom Kristom posilní duchovného človeka.

Každý deň potrebujeme „jest“ Slovo života, potrebujeme si všímať nádheru jeho lásky, kochať sa jeho cestami, potrebujeme jeho silu, aby sme žili jeho život.